

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ด้าน คือ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ภูมิหลังทางสังคม ได้แก่ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากบุคคลใกล้ชิด โอกาสการใช้อุปกรณ์ในการเรียน โอกาสการได้รับบริการจากโรงเรียน และโอกาสการรับรู้อาสาสมัครจากสิ่งแวดล้อม นิสัยทางการเรียน 2 ด้าน คือ ด้านวิธีการทำงาน และด้านการศึกษาเปลี่ยนแปลงการศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างองค์ประกอบดังกล่าว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,100 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสำรวจแรงจูงใจ แบบสำรวจภูมิหลังทางสังคม และแบบสำรวจนิสัยทางการเรียนของจรดุดา เหล็กเพชร ซึ่งพัฒนามาจากแบบสำรวจนิสัยทางการเรียนของบรรวณและโยลพัธน์แมน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายกับตัวเกณฑ์โดยใช้สูตรของเพียร์สัน จากนั้นจึงคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวทำนายกับตัวเกณฑ์

ผลการวิจัย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลจากการวิจัยพบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยขนาด .64031 และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยขนาด .67786 ซึ่งปรากฏว่า ยืนยันสมมติฐาน

การวิจัยครั้งนี้ ที่ระดับนัยสำคัญ .01

2. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า ภูมิหลังทางสังคม ด้านโอกาสการเรียนรู้บนอินเทอร์เน็ต คือ โอกาสการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากบุคคลใกล้ชิด, โอกาสการใช้อุปกรณ์ส่วนตัวเพื่อสนับสนุนการเรียน โอกาสการได้รับบริการจากโรงเรียน และโอกาสการรับรู้ภาษาอังกฤษจากสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยขนาด .49229, .43508, .34029, .35385 ตามลำดับ

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนการเรียนจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยขนาด .59353

ทั้งนี้ปรากฏว่า ภูมิหลังทางสังคมด้านต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจริง ซึ่งยืนยันสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ ที่ระดับนัยสำคัญ .01

3. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยทางการเรียนกับการหลีกเลี่ยงการผัดผ่อนเวลา และนิสัยการเรียนด้านวิธีการทำงาน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า นิสัยการเรียนด้านการหลีกเลี่ยงการผัดผ่อนเวลา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยขนาด .65185 และนิสัยการเรียนด้านวิธีการทำงานมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยขนาด .02323 ทั้งนี้ปรากฏว่า นิสัยการเรียนทั้ง 2 ด้านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งยืนยันสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ที่ระดับนัยสำคัญ .01

4. สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ภูมิหลังทางสังคมด้านโอกาสการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากบุคคลใกล้ชิด โอกาสการใช้อุปกรณ์ในการเรียน โอกาสการได้รับบริการจากโรงเรียน และโอกาสการรับรู้ภาษาอังกฤษจากสิ่งแวดล้อม นิสัยการเรียน ด้านการหลีกเลี่ยงการผัดผ่อนเวลา นิสัยการเรียนด้านวิธีการทำงาน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยปรากฏว่า เมื่อตัวทำนาย คือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการและตัวเกณฑ์ คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ .64031 เมื่อเพิ่มตัวทำนาย คือแรงจูงใจเชิง เครื่องมือเข้าไป ปรากฏว่าขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายกับตัวเกณฑ์เพิ่มขึ้นเป็น .70294 เมื่อเพิ่มตัวทำนาย คือนิสัยการเรียนด้านการหลีกเลี่ยงการขัดแย้งบนเวลา ขนาดของ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายกับตัวเกณฑ์เพิ่มขึ้นเป็น .72974 เมื่อเพิ่มตัวทำนาย คือนิสัย การเรียนด้านวิธีการทำงาน ขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายที่เพิ่มขึ้นกับตัวเกณฑ์ เท่ากับ .75101 เมื่อเพิ่มตัวทำนาย คือภูมิหลังทางสังคมด้านการสนับสนุนการเรียนจากบิดา มารดาผู้ปกครอง ขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายที่เพิ่มขึ้นกับตัวเกณฑ์เท่ากับ .76506 เมื่อเพิ่มตัวทำนาย คือ โอกาสการฝึกภาษาอังกฤษจากบุคคลใกล้เคียง ขนาดของความสัมพันธ์ ระหว่างตัวทำนายกับตัวเกณฑ์เท่ากับ .77112 เมื่อเพิ่มตัวทำนาย คือโอกาสการใช้อุปกรณ์ ส่วนตัวสนับสนุนการเรียน ขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายที่เพิ่มขึ้นกับตัวเกณฑ์ เท่ากับ .77681 เมื่อเพิ่มตัวทำนาย คือโอกาสการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัว ขนาดของความ สัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายที่เพิ่มขึ้นกับตัวเกณฑ์เท่ากับ .77806 และเมื่อเพิ่มตัวทำนาย คือ โอกาสการใช้บริการจากโรงเรียน ขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายที่เพิ่มขึ้นกับ ตัวเกณฑ์เท่ากับ .77925 ค่าสัมประสิทธิ์เหล่านี้เมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญ โดยใช้การทดสอบ ค่าสถิติส่วนรวมเอฟ พบว่ามีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งยืนยันสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้

ทางด้านค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) พบว่าเมื่อใช้แรงจูงใจเชิงบูรณาการ เป็นตัวทำนาย มีค่าเท่ากับ .41 และเมื่อเพิ่มตัวทำนายแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ, นิสัยการเรียน ด้านการหลีกเลี่ยงการขัดแย้งบนเวลา, นิสัยการเรียนด้านวิธีการทำงาน การสนับสนุนการเรียน จากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โอกาสการได้ฝึกภาษาอังกฤษจากบุคคลใกล้เคียง โอกาสการใช้ อุปกรณ์ส่วนตัวสนับสนุนการเรียน โอกาสรับรู้ภาษาอังกฤษจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว และโอกาส การได้รับบริการจากโรงเรียน ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายจะเพิ่มเป็น .49413, .53252 .56401, .58531, .59463, .60343, .60538 และ .60723 ตามลำดับ ซึ่งปรากฏว่า เมื่อเพิ่มตัวทำนายทีละตัว สัมประสิทธิ์การทำนายจะเพิ่มขึ้นจากการทำนายด้วยแรงจูงใจเชิง

บูรณาการเพียงตัวเดียวเท่ากับ .08413, .03839, .03149, .02130, .00932, .00880, .00195, .00185 ตามลำดับ ค่าที่เพิ่มนี้ทดสอบแล้วมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าหัวหน้าายทุกตัวสามารถเข้าร่วมทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้

ผลการวิจัย สรุปด้วยตาราง

ตาราง 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

หัวหน้าาย	ตัว เกณฑ์	ขนาดของความสัมพันธ์	ความหมายของความสัมพันธ์
แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	.64031	ปานกลาง
แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	.67786	ปานกลาง

ผลการวิจัยปรากฏว่าแรงจูงใจ 2 ด้าน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นอันลมมตฐานในการวิจัยครั้งนี้ ที่ระดับนัยสำคัญ .01

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังทางสังคมด้านโอกาสการฝึกภาษาอังกฤษจากบุคคลใกล้ชิดโอกาสการใช้อุปกรณ์เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้โอกาสการรับรู้ภาษาอังกฤษจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว โอกาสการรับบริการจากโรงเรียนและการสนับสนุนการเรียนรู้จากนิคมการค้าหรือผู้ประกอบการ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ตัวทำนาย	ตัวเกณฑ์	ขนาดของความสัมพันธ์	ความหมายของความสัมพันธ์
โอกาสการฝึกจากบุคคลใกล้ชิด	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	.49229	ต่ำ
โอกาสการใช้อุปกรณ์เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	.43508	ต่ำ
โอกาสการรับบริการจากโรงเรียน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	.54029	ต่ำ
โอกาสการรับรู้ภาษาอังกฤษทุกสิ่งแวดล้อมรอบตัว	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	.35385	ต่ำ
การสนับสนุนการเรียนรู้จากนิคมการค้าหรือผู้ประกอบการ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	.59553	ต่ำ

ผลการวิจัยปรากฏว่าภูมิหลังทางสังคมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งยืนยันสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ที่ระดับนัยสำคัญ .01

ตาราง 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยทางการ เรียนค่านการหลักเลียง
การฝึกเพี้ยนเวลาและนิสัยการเรีนค่านวิธีการพ่างานกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรีนภาษาอังกฤษ

ตัวทำนาย	ตัวเกณฑ์	ขนาดของ ความสัมพันธ์	ความหมายของ ความสัมพันธ์
นิสัยการเรีนค่านการ หลักเลียงการฝึกเพี้ยนเวลา	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรีน	.65185	ปานกลาง
	นิสัยการเรีนค่านวิธีการพ่างาน	.62323	ปานกลาง

ผลการวิจัยปรากฏว่านิสัยทางการ เรีนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรีน
ภาษาอังกฤษซึ่งยืนยันสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ที่ระดับนัยสำคัญ .01

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบย่อยที่ศึกษา 9 ตัว กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ตัวทำนาย	ตัวเกณฑ์	ขนาดของ ความสัมพันธ์	ความหมายของ ความสัมพันธ์
แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.64131	ปานกลาง
+ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.70294	สูง
+ นิสัยด้านการหลีกเลี่ยง การฝึกฝนเวลา	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.72974	สูง
+ นิสัยการเรียนค้นคว้า การทำงาน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.75101	สูง
+ การสนับสนุนจากบิดา มารดาผู้ปกครอง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.76506	สูง
+ โอกาสการฝึกจากบุคคล ใกล้เคียง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.77112	สูง
+ โอกาสการใช้อุปกรณ์ ส่วนตัว	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.77681	สูง
+ โอกาสการรับรู้จาก สิ่งแวดล้อมรอบตัว	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.77806	สูง
+ โอกาสการใช้บริการ จากโรงเรียน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	.77925	สูง

ผลการวิจัยปรากฏว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ภูมิหลังทางสังคมด้านโอกาสการฝึกภาษาอังกฤษจากบุคคลใกล้ชิด โอกาสการใช้อุปกรณ์เพื่อสนับสนุนการเรียน โอกาสการใช้บริการจากโรงเรียน โอกาสการรับรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัว การ

สนับสนุนการเรียนจากนิคมการค้า ผู้ปกครอง นิสัยการ เรียนค่านการหลักเลี้ยงการฝึกเห็นเวลา และค่านวิธีการทำงาน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งยืนยันสมมติฐาน การวิจัยครั้งนี้ ที่ระดับนัยสำคัญ .01

ตาราง 13 แสดงกลุ่มท่านายที่ดีที่สุดในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็น ร้อยละ

ตัวทำนาย	สัมประสิทธิ์การทำนายร้อยละ
แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	41
+ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	49.41
+ นิสัยการ เรียนค่านการหลักเลี้ยงการฝึกเห็นเวลา	53.25
+ นิสัยการ เรียนค่านวิธีการทำงาน	56.40
+ การสนับสนุนการเรียนจากนิคมการค้า หรือผู้ปกครอง	58.53
+ โอกาสการฝึกภาษาอังกฤษจาก บุคคลใกล้ชิด	59.46
+ โอกาสการใช้อุปกรณ์ส่วนตัว	60.34
+ โอกาสการรับรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัว	60.54
+ โอกาสได้รับบริการจากโรงเรียน	60.72

ผลการวิจัยปรากฏว่าแรงจูงใจ 2 ด้าน ภูมิหลังทางสังคม 5 ด้าน นิสัยทางการเรียน 2 ด้าน ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งนี้พบว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 41 และเมื่อเพิ่มตัวทำนาย ภูมิหลังทางสังคมและนิสัยทางการเรียนเข้าไปจนครบ 9 ตัว ปรากฏว่าความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสามารถอธิบายได้ด้วย องค์ประกอบย่อยที่ศึกษา 9 ตัวได้ถึงร้อยละ 60.72 ทั้งนี้มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิปรายผล

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัจฉราวรงค์โสทร ที่รายงานว่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ 1 มีขนาดเท่ากับ .52 สนับสนุนผลการวิจัยของแลมเบอร์ต์ และการ์คเนอร์ ที่พบว่าเหตุผลจูงใจเชิงบูรณาการ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส เท่ากับ .34 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อนิสเฟลด์ และแลมเบอร์ต์ ซึ่งพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอิตาลี มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ .612 และมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจเชิงบูรณาการ .632 ซึ่งปรากฏว่าใกล้เคียงกับผลการวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้ยังพบว่าผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ การ์คเนอร์ (1968) ที่พบว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศต่าง ๆ ด้วยขนาด .31 ถึง 41 และพบว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เทียร์สัน ฟูและดี ที่เสนอว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการ มีความสัมพันธ์กับผลการสอบแบบสอบโตลซ ด้วยขนาด .45 ถึง .81 อย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจเชิงเครื่องมือเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ในบรรดาตัวแปรทั้งหลายที่นำมาศึกษาในครั้งนี้ กล่าวคือ ความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสามารถอธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ประมาณร้อยละ 46 ซึ่งนับเป็นค่าสูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับตัวทำนายอื่น ๆ

2. ภูมิหลังทางสังคมต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของการ์คเนอร์ คัลลาแฮน, มาร์ติเนซ, เฮล, เฟลแลนค์ และลี ซึ่งพบว่าบทบาทของบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียน (1968, 1980, 1979, 1980, 1981, 1982)

ผลการวิจัยที่สนับสนุนการวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร ซึ่งพบว่าภูมิหลังของนักเรียน อันได้แก่การใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลในครอบครัว การใช้อุปกรณ์เครื่องใช้ไม่สอดคล้องความสนใจของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยขนาด .37 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. นิสัยทางการเรียน ด้านการหลีกเลี่ยงการฉีกเพื่อนเวลา และด้านวิธีการทำงาน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้สนับสนุนงานวิจัยของการ์คเนอร์ ที่รายงานไว้ว่า ความเอาใจใส่ในบทเรียน, การทำการบ้าน, การใช้เวลาในการเรียนอันเป็นองค์ประกอบยุทธวิธีการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยขนาด .47

ผลจากการวิจัยนี้โดยส่วนรวมแล้ว จะเห็นว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศ องค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา มีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ผลจากการวิจัยนี้สนับสนุนแนวคิดทฤษฎีของแครอล ที่เชื่อว่า ตัวแปรทางด้านความถนัดและสติปัญญา อาจทดแทนได้ด้วยความมานะพยายามและโอกาสการเรียนรู้ การอุทิศเวลาอย่างจริงจัง ซึ่งจะ เป็นผลให้เกิดความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Carroll อ้างถึงใน Burt, Dulay and Finocciaro, eds. 1977 : 1-7)

นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังสนับสนุนงานวิจัยของการ์คเนอร์ที่เสนอว่า ในระยะเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษความถนัดและองค์ประกอบทางแรงจูงใจและทัศนคติสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เท่าเทียมกัน (Gardner, 1975 in Burt et al. eds. 1977 : 199)

ผลการวิจัยนี้สนับสนุนแนวคิดทฤษฎีของจาโคโบวิทซ์ ซึ่งเสนอว่าความแปรปรวนของแรงจูงใจและความมานะพยายามจะสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศได้ร้อยละ 33 (Jakobovitz 1974 : 96) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของแมคคอกซ์ที่เสนอว่าความแปรปรวนของนิสัยการเรียนจะสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาใด ๆ ก็ตามได้ร้อยละ 30 ถึง 40 (Maddox 1965 : 8)

ข้อค้นพบอื่น ๆ ที่น่าสนใจจากการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงเครื่องมือกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ของแรงจูงใจเชิงบูรณาการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้อธิบายได้ว่าเนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทยมีโอกาสน้อยที่จะได้สัมผัสคล้อยกับผู้คน วัฒนธรรมและภาษา จนกระทั่งเกิดเป็นแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ยังพบว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีความสัมพันธ์กับนิสัยทางการเรียนทางด้านการหลีกเลี่ยงการฉกฉวยเวลาอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งค่าความสัมพันธ์นี้สูงกว่าค่าความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงเครื่องมือกับนิสัยการเรียนด้านวิธีการทำงาน แสดงว่านักเรียนที่เห็นประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษ จะมีความกระตือรือร้นในการเรียน การบ้าน และงานที่มอบหมายดี ซึ่งนิสัยการเรียนเช่นนี้เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษยิ่ง

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการกับภูมิหลังทางสังคมด้านการสนับสนุนการเรียนจากบิดามารดาและผู้ปกครองปรากฏว่า ขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงเครื่องมือกับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง สูงกว่าขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการกับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครอง อธิบายได้ว่า ในสภาพเช่นประเทศไทย การเรียนรู้อังกฤษมุ่งประโยชน์ใช้สอยเป็นอันดับแรก ผู้เรียนได้รับการสนับสนุนการเรียนเนื่องจากการเห็นเหตุผลทางด้านประโยชน์ของภาษาอังกฤษมากกว่าที่จะเห็นเหตุผลเชิงบูรณาการ

ทางด้านนิสัยการเรียน ปรากฏว่านิสัยการเรียนด้านการหลีกเลี่ยงการฉกฉวยเวลา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่าค่าความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยการเรียนด้านวิธีการทำงานกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า ผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการเรียนก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนการเรียนจากบิดามารดาและผู้ปกครองกับนิสัยทางการเรียนพบว่า นิสัยการเรียนด้านการหลีกเลี่ยงการฉกฉวยเวลา มีความสัมพันธ์

กับการสนับสนุนการเรียนจากบิดามารดาผู้ปกครอง ซึ่งอาจหมายความว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครอง คอยดูแลสอดส่อง สนับสนุน และใช้กำลังใจ จะมีนิสัยกระตือรือร้นไม่ฉีกเพี้ยนเวลา ค่าของ ความสัมพันธ์นี้สูงกว่าค่าของความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยการเรียนกับวิธีการทำงานกับการสนับสนุน การเรียนจากบิดามารดาและผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับภูมิหลังทางสังคม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทการสนับสนุนการเรียน ของบิดามารดาและผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงว่า ผู้เรียนที่มี บิดามารดา เอาใจใส่ สนับสนุนการเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนดี มีนิสัย การเรียนดี และจะเป็นผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย

ข้อเสนอแนะทางการเรียนการสอน

1. เนื่องจากแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นครอบครัว โรงเรียน และสังคมแวดล้อม ควรมีบทบาทสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน เช่น บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ควรสอดส่องดูแลการเรียน สนับสนุนโดยดลให้รางวัล และคำชมเชยแก่นักเรียน บอกนักเรียนถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ

ทางด้านโรงเรียน ครูนับเป็นต้นสำคัญในการจูงใจนักเรียนให้มีความปรารถนา ที่จะเรียน ลักษณะของครูที่อบอุ่นและมีประสิทธิภาพในการสอนจะจูงใจให้ผู้เรียนสนใจการเรียน ภาษาอังกฤษ ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเบื่อหน่าย การมีกิจกรรมที่สนุกเพลิดเพลินเกี่ยวกับวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใกล้ชิดวัฒนธรรมของประเทศเจ้าของ ภาษา ทำให้เกิดความเข้าใจในการสร้างสรรค์ เป็นม่อเกิดของทัศนคติที่ดีและเป็นผลให้เกิด แรงจูงใจที่ดี

2. ภูมิหลังทางสังคม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของครอบครัว ในการสั่งสอนปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ การให้รางวัลและการเสริมแรงด้วยคำชมเชย

ทางด้านโรงเรียน ควรมีบทบาทด้วยการจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน จัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียนเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนภาษา

เช่นการเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ห้องสมุด ใช้ห้องปฏิบัติการภาษา เพื่อการเรียนการสอน การเชิญวิทยากรต่างประเทศ การจัดกิจกรรม เหล่านี้เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นข้อทดแทนนักเรียนที่เสียเปรียบเนื่องจากสภาพแวดล้อมไม่อำนวย เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจและการศึกษาของผู้ปกครอง

3. นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นครูและผู้ปกครอง ควรฝึกให้นักเรียนมีนิสัยทางการเรียนที่ดี ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง วิชาที่เกี่ยวกับภาษาเป็นวิชาทักษะ ปริมาณการเรียนรู้ขึ้นกับจำนวนเวลาที่ใช้ การฝึกมากย่อมเป็นผลให้มีความชำนาญและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษามากขึ้น

การที่นิสัยการเรียนค่านการฝึกหัดเพียงเวลา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ย่อมแสดงว่านักเรียนที่กระตือรือร้น จะประสบความสำเร็จในการเรียนดี ดังนั้น ครู บิดามารดา ผู้ปกครอง ญาติ จึงควรฝึกให้นักเรียนมีนิสัยการเรียน .นค่านนี้ให้มากขึ้นด้วย ทั้งนี้เพื่อว่านักเรียนจะได้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่ปรารถนา

ข้อเสนอแนะทางด้านการวิจัย

เนื่องจากความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษร้อยละ 40 เป็นเรื่องที่ยังไม่สามารถอธิบายได้ ในการวิจัยครั้งต่อไป จึงควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ความฉับคและสติปัญญา พื้นความรู้เดิม องค์ประกอบทางค่านโรงเรียน และคุณภาพ การเรียนการสอน เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย